

Ut Hofpad

*Gedicht van Herman Bonhof, in het Puttens dialect omgezet door
Dick van Bloemendaal.*

Wat het mien ouwe boerderie daor al lang 'estaon
en hoe vaak is ut hofpad wel begaon.
Elk veurjaor bleujen de bloemen weer,
fluiten de voegels in de hèègen.
Elk naojaor vallen de blaodjes weer,
hoe lang nog, wie zal ut zèègen.

In ut duuster is ut op ut hofpad knus, dan geeft de jong z'n deern achter de hèèg
wat schuchter nog, de eerste kus en zeit "ik mag je grèèg".
Ze slaot bedeesd d'r ogen neer, al kun je dat niet zien in ut duuster.
Ze geeft hum gauw een kusje trug en heur je alleen nog zacht gefluuster.

Wat laoter gaot de vlag in top ter eer van ut jonge span.
De trouwstoet trekt ut hofpad op, de peerden hen de rozen an.
Ut bruidje kiekt heur bruigom lachend in z'n ogen.
De bureen jubelen "wees welkom" en "ze leven in de hogen".

Gaot laoter ut jonge stel bie de oojevaor un kiendje kopen,
dan moet de jonge vaor, een beetje naor, 's nachts heel hard lopen.
Hie hobbelt over ut hofpad heen op weg naor de ouwe baker
en zeid "das eens mar echt nooit meer". En toch gebeurt ut vaker.

En as de kleine peuters greujen, leren ze ok ut hofpad kennen,
waor vlinders vliegen en bloempjes bleujen, waor ze speulen en kunnen rennen.
Dan breekt de eerste schooldag an en as ze over ut hofpad gaon,

vur ut eerst bie moe vandaon, dan doen ze groot vur d'r bestaon.

De jaoren kommen en gaon weer weg en heel gauw bin d'r dagen,
dat ut jonge volk tegen de ouwen zeit "we kun alleen wel slagen".
Ze zeuken wark, een man of vrouw, en ze kriegen un eigen wil,
en over ut hofpad vliegen ze uut. In huus daor wordt ut weer stil.

Mar as ze regelmaotig vur d'r plezier ut hofpad op kommen stappen
dan staot moe bie de ouwe vlier en vaor verkoopt ze grappen.
Dan kommen de kleine kienderen mee, die krek as in vrogger tiejen
op ut hofpad jacht maken mit de pet op vlinders en op biejen.

God gaf, of we noen laot gaon of vrog, ons hier geen vaste plek.
En zèègt z'n stem "ut is genog " dan komt vur ons ut vertrek.
Dan gaon de luuken dicht en komt d'r een zwarte wagen,
En wordt een zwaore, droeve last ut hofpad of 'edragen.

En een jong geslacht viendt op de boerderie weer een bestaon
en zal ok weer langs ut hofpad gaon.
Elk veurjaor bleujen de bloemen weer,
fluiten de voegels in de hèègen.
Elk naojaor vallen de blaodjes weer,
hoe lang nog, wie zal ut zèègen.

+++